

שכר פועל עברו פועלות

משמעות רב זה אירע לא מכבר, ונתגלה אף לשוחנים של דודו הדרה ללב עת הלכה צורפת. המודבר בשני כלים שועסוקים בגבורה גדלות, שדרורים בסימוכין מוגרים, והוו הושקו ידייך, חזקם, אלא שונים היו באורך חיים, בעוד החאה שומר חומץ וכופיד על כל כבromoיה, שכנו האנשים שומר תומך כל.

בבשורה רול כל שמיישו.
ובבגנו על חומרת הגוף שעלול להיות לנוκ מן
ההשגים, וביקש בא עמו ליטות להציג ולהעיר
הכל במקום מחסן, אותו שכו שחה שמור תורה
ונכונות רוגע שלם בקשה ששבת היא
ואסורה ליהודי להליכת אפיקו במקומות הפסד ממון רב,
אלאם ממשים חפים שאפיקו במקומות ממוני בשל
שמירת השבת אני עוזה זאת באחבה.

ולבשע דברים, הבין החכם שלא יוציאו כל ותומו, ואיש נושא בפה לסתנס ולחיצל לא את שמו של מלך שברשות, והוא טה עמו פועל מושך ורעות, ובן רוח להניחו מהירות את שקי המלך ייחד עם הפעול לתוככי הניחוש שהו בקרבת מקום, ועם סיום הרצונה הוא שב ליטו שם ורובר לב.

לעומת הכתוב בפירוש ר' יונה ג' ור' יונה ד' מתקיימת הש�ბה שבספר ר' יונה ג' מתקיימת הש�וב על כל אחד מהרשותו, והוא מושם סניין בעדי ושלחו אותו עמו.

שלאלה זו הובאה בפני מון הגרייש אלילשיב שליטאי', האם אך מותר לו לאוון אדם להשתמש באבושים אליאנערעהה הדבר בעוטען, והאם לכה"פ' עטרד לשלעם שיכנו דמי עבורתו כשר פועל על שעבד עם ההפטול עבורי, או שמעודת שבת איינו משלם ולא

שלנו אלא הטעם הוא שאנחנו מתהילו שוכרים משרות על מנת כן שייעשה לו אלו המלאכות. והנה המג"א בסימן קס"ט מכיא לשל"ה בקצור ומעיר שבספרי דריש בו אתה רוזה בפרק אבל אתה רוזה רבנן חוריין בפרק עזובדים שלנו כבני חוריין דמי ויכלון להזור בחחציו היום דין עבד ועין במחצית הסקל

יצא לאור בספר

אורחות הרבה וראש הישיבה

רבי חיים פינחס שיינברג צוקי
דברים שנשמעו מטלמידיו המובהק
הగ"ר אלחנן פרץ שליט"א
נערכו והובאו לדפוס ע"ג. אולם
לאשווים 05276484279.

ב.ב] טעם הדבר. כתוב בספר החינוך מצוה שמד משרשיה הנכבדת מכלין, כדי שיתן האדם אל לו כי האומה שלנו היא המשנה של צדקה, ומותוך כך יאהב אומתו ותורתו. ויתן אל לבו גם כי כמו שהוא שזה העברי נזכר לו מפי דוחקו, כך אפשר שיקרה גם לكونה אותו או לאחד מבניו אם אולי שנפשו שפהלה במכירה, אבל ישראלי שלא נ麥ר מותר להשתמש בו כעבד שהרי איינו עושה מלאכה זו אלא ברצונו ומדעת עצמו. והנה בהתורת חנוך דרישו לא תעבוד בו וגוי - בו לא תעבוד עבד והוא, אבל אתה עובד עבד עבד בבן חורין והוא שהכ"מ כתוב שהמקור לו למכילא פ' משפטים ודמORA שדרבנו ותמלמיד רשי לעבד עבדות עבד, וכוכב שדעתה הרמב"ם שהוא הדין לשאר כל אדם שאינו עבד, ושם חפץ להעניק מברכותיו אל בריותו,

ג. דיני המצווה. כתוב הרמב"ם הלכות עבדים פרק א הלכה ז כל עבד עברי אסור לישראל שנקנהו להעבידו בדברים בזווים שהם מיוחדים לעשות העבדים כגון שיווליך אחריו כללו לבית המרחץ או יחלץ לו מנעליו שנאמר לא תעבוד בו עבד, איינו נהוג בו אלא כשריר שנאמר כשריר כתחשב יהה עמך, ומותר לספר לו שערו וללבס לו כסותו וללא פאות לו夷סתו, אבל לא יעשה אותו בין לרבים או ספר לרבים או נחתום לרבים, ואם חיתה אומנותו זאת קודם לשימרקי הרי זה יעשה אבל לא ילמדנו בתורה מלאכה כלל אלא אומנות שהירה בה הוא שיעושה כשהירה עשויה מוקדם. במקורה שהעביד אותן. ואם העביד אותן הרי הוא נגלה ווחייב לשלם לו את שכר פועלתו. והוא בחוץ נהום תמורה פ"א, ובכובית אחר. האם מועיל מחלוקת. והנה דעת האחרונים האם מועיל על זה מהילה. ראה באוצר המלך, וכן פרוטות עמ"ס עבדים

ד. גדרי איסור עבודת עבודה שנאסרה וחילוקה מאיסור עבודה פרך. הנה הרמב"ם והסמ"ג והחנוך והרשב"ץ מנו בזה לשני לאין את הלאו של עבדת עבודה ז"ל שלא השיג בזה עבודת פרך, וזהgia ג"כ דעת הרמב"ן ז"ל שלא השיג בזה על הרמב"ם ז"ל, ובאיaro החילוק שבין שתי זהירות אלו. וכך אמרו דעבודת עבודה ז"ל הגיאי. וכך אמרו בספרא שם לעיל מיניה לא תעבור בו עבודת עבודה ז"ל לא יטול פניך כלים במרחץ עיין שם. וכן פירש"י (בפרשת בהר). והיינו זה בזionario בשביל העבר. **משא"כ לאו דבפרק שמוזהיר על עבודה שאינה צריכה לו אף על פי שאינה בזיה.** כמו שאמרו בספרא שם. אמנם יש ברורים שהכל דבר אחד הוא. ראה בהagationה הגרא"פ באור על ספר המתוות לר"ס לג' לאין ל"ת רגע ועי"ש שביאר בגדעתם בין הגאון וסיו"עתו דעבודת עבודה ז"ל לא מילאנו נינהו. לעובות עבודה שהייא עבודה בזיה שפהלה ממשם ואחד הוא. לעובות עבודה ז"ל יבזרות פרך להעבר. כעבודה שנאסרה את העבר ושהפלתו. היא ג"כ בזרות פרך להעבר. שאינה צריכה להאדון אלא שגורע לעליו לעסוק בה כדי לbezותו ולהשלו ולעלונתו נשוא. וכמ"ש הרמב"ם (בסה"מ לאין רב"ג) ז"ל שהזהירנו מעבוד בעבד עברני עבודה שיש בה עניין גדול ושפלות בעבודת עבודה ז"ל מ"ד.

גנושאים הבאים

בברה - דיני העבודה בפועל, לא תעבור בו עבירות עבר ("כה ל"ט, וברש"י)
בחוקותי - הפסקה
במדבר - ענייני קבלת התורה עניין דרומה

מכוון ירושלים

מוסד
הרבר קוק

תשבות הרשות למסכת ברכות וסדר זרעים כמי' ב' יונין להשיג רכבים 2

'עבדות עבד'

ההרי זו לא באהורה כפilities: 'הינו צדיק ההינו עובד אלוקים, ההינו רשע ההינו אשר לא עבדו' ? מתרצת הגמרא: 'עבדו ולא עבדו תרוויהם צדיקי גמורין הינם ואינו דומה לשונה פרקו מה פעם לשונה פרקו מה ואחד פעמי'.

מי שנחשב עובד אלוקים נקרא צדיק, וגם מי שאינו במדרגה של עובד אלוקים גם הוא יכול להיחשף הצדיק. וכן שניהם, גם עובד אלוקים וגם מי שעדיין לא עבדו, שניהםצדיקים גמורים. אלא אינו דומה שהוא מאה פעמים שזה מראה על מהריבות מוגבלת, למי שזו פרקו מה אחד פעמים שהוא נקרא עבד, שעבודתו תמידית ואינה מוגבלת. בעבידי המש' יש מעלה לעבדות ללא הגבלה מפני שיש לה תכליות ויש לה מטרה.

ישמח משה במתנהת חלקו כי עבד נאמנו קראת לו', מי לנו נביא במשה רבנו עליו כותבת התורה 'כי זה עבדי משה'. רבנו חיים מوالזין צ'ל, ב'נפש החיים' לומד מהכתוב: 'ולא קם בביה עוד בישראל כמשה' את שלמות מדרגתו של משה רבנו, שכמותו: 'עדין לא זכה אליה שום אadam זולתו, מעת חטא adam הראשון, וגם לא זוכה אליה שום אדם נש על יבשתא עד בבייאת הגואל ב מהירה בימינו'.

אנחנו חייבים לשעבד כל מה שבותינו וככל תאבוטינו לעובדו יתברך' רבנו ה'ח'זון איש' כתוב: 'אין אני רשאי להרים את ידי או רגלי לא להתייעץ עם ד' חלקי השו"ע'. זה נקרא להיות עבד. זו חובה המוטלת על כל יהודי באשר הוא שומן. גם מי שמתפרק מהתורה לא יכול לאבד את יתבדי' הס' שקבע ביציאת מצרים. היהודי בכל מצב שהוא נמען, תמיד הוא נשאר עבד להקב"ה. لكن מזוכרים יציאת מצרים עד היום כדי לזכור כי 'עבדי' הס'.

מעמיד ה'עבודות' לקב"ה הוא יסוד גדרות
ומוכבידתו של האדם, נזर הבראה. גדרות
המחייבות אותו לשמר על מעמדו לפני
הסובבים אותו. הנגעה של ענוותן ושפלה
ברך אין שמעוותה התוצאות והשפלת.
כך"ל חייבו אוטונומיה להקפיד על לבושנו עד
שקרו לנו לבגדיו של אדם ממכבדיות כי
למראותו ולהעפלו החיצונית כמו מכריע
לצורות דיבורו והנוגתו משקל ביחס
לביקורת הניגנות לו על ידי בי האדם.

על האדם לדעת ולזכור תמיד כי בצלם א' נברא וכי נמנה הוא על צבאו של בורא עולם. 'ידע לפניו מי אתה עומד' על האדם לזכור תמיד את מי הוא מייצג, מכוחו וובשילותו של מי הוא חי, קיים ופועל. לכך הוא באשר נמצא האדם בסביבתו הטבעית בין יידידו ומקריו ועל אחת כמה וכמה אמרו הדברים כאשר הוא בא למלאות בו איי מכבים אותו.

נזכר ונדע תמיד כי עבדים אלו לקב"ה, נמנים אלו על לגינו של מלך, לעבוד אותו באמת ובתמים לעשות רצונו בלב שלם.

מקובל אצלנו לחשב ש'עד' הוא איזו 'מכנות עבודה' שאפשר לנצל ולהעביר אותה בכל סוג של עבודה לא כל הגבלה. ולא היא, התורה אסורה על האדון להעביר את עבדו בשתי סוגים בעבודות, לא בא'עבודת עד' ולא בעבודת פרץ'.

הרמב"ם בתחילת הלכות עבדים ש商量יא את האיסור לעבד
בעבד עברי עובדות פרק כותב: **ויאיזו** היא **עובדות פרך**, זו עובודה
שאין לה קצבה או עובודה שאינו צריך לה, אלא תהיה מחשבתו
להעבדיו בשליל לא יבטל. עובודה שאינה מוגדרת ומוגבלת
עובדודה שהיא לא תכליית וללא מטרה היא **עובדות פרך**.

על איסור 'עובדת עבד' כותב הרמב"ם שhai'a: 'להעביד
בדברים בזווים שהם מיעודים לעשיית העבדים. כגון שיוליך
אחריו כליו בבית המורחץ או חלאץ לו מנעליו'. עבדות עבד
משמעותה עבודה בזוויה ובכלל זה מביא הרמב"ם 'להיות בלן
לרבים או ספר לרבים או נחתום לרבים' גם זה נקרא עבדות
עבד ואסור לאדון להעביד בזה את עבדו העברי.

"עבדות" נטפסת אצלנו כדבר משפט ומדכא, כאשרנו מודמיינו לעצמנו "עבד" זה נראה לנו כמו شيء ברמת חיים נמוכה ביותר. אמן כשלעצמו את דיני "עבד עברי" את חיווי האדון לעבדו העברי נמצא כי הכהונהعبد קונה אדון לעצמו". העבד העברי חי בתנאי רוחה, משוחרר מדאגות פרנסתו. אדון מהויב לדאג שتنאי מגוריו ומזונו של עבדו לא יחתנו משלו. וכך שלמדו לא את כל מה שהאדון רוצה שעבדו יעשה מותר לו לדרש ממנו.

תנאי העבודה להם זוכה העבד העברי עדין לא הושגו על ידי שום ועוד עובדים בעולם. לעומת התרבות האידיאלית למוטבטים, למחוסרי פרנססה. כל הזכויות האלה מוקנות לא רק לעבד עברי הנמצא במצבה של פלplitה ו'מוכר עצמוני', הם מוקנות גם לעבראים מי שנגב ואין לו ממה להשיב את גבנתו הוא 'גמוכר בגבנתו' גם לעבד בצד דואגת התורה והוא זוכה לכל התנאים האלה.

יתרה מזו, על האיסור לעבד בעבד 'עובדת עבד' כתוב הרמב"ם: 'במה דברים אמרוים בעבד עברי מפני שפניו שלפה במכירה, אבל ישראל שלא נמכר מותר להשתמש בו בעבד שהרי אינו נושא מלאה זו אלא ברצונו מדעת עצמו'. אתה lokah povel yehudi mitorah l'shulevavim 'עובדת עבד' מפני שהוא עושה זאת מודעתו. אף על פי שהם מוכר עצמו, מכר עצמו לעבד מדעתו אין הדבר בן מפני שישו 'עבד' ונפשו שלפה במכירה'.

אם אתה בן חורין ואתה מוכן לפרנסתך לעשות UBODA בז'וויה,
פעמים זה אפיו יחשכ במעלה. כמו שאומרת המשנה 'פשות
נבליה בשוק ואל תיזק לבריות'. מפני שם לאבדתך זו יש
תכליות ויש מטרה היא אינה בז'וויה.

יסוד הדברים הוא המעד המיחד לו זכו בני ישראל בעאות מצרים. כי עבדי הם אשר הוציאתי אותם מארץ מצרים, כל

ממשיך להיות עבד רק שהעבדות הזו היא לקב"ה. ביציאת מצרים הפכו מעבדים לפרעה לעבדים לקב"ה. כולנו חייבים לראות את עצמנו כאילו יצאו ממצרים. כולנו חיבים להרגיש שאנחנו עבדים להקב"ה. מפסיק זה נלמד האיסור לעבד **"עובדת פרך"** **"עובדת עבד"** בעבד עברי, מפני שעבד הם אשר הוציאו אותם מארץ מצרים". משמעות הדברים שהקב"ה

כדי שתיה לנו זכות להגעה לעולם הבא. שהשכר שנקבל יהיה תמורה עבורה, שלא נהגי 'המא דכיסופא'. אמרו מעתה כי עבדות לקב"ה היא עבדות עם תכלית ועם מטרה.

רבי העשיל מקרaka - החנוכת התורה וב-ש"מ - חכ"ז מכתביו

דיני הפועל ובעל הבית

במסכת שבועות [מה, א] ולייתר לה מעיקרה וכו' פריש רשות' ליתוקן בבן שני שיכר לפועלו שחרית עד שלא יתחייב במלואה, עד כאן. וקסה מה היה רודו מוד', הלא גם עתה היה חלוקה בגיןיהם, הבעל הבית אמר לפועל לך עשה המלהקה והפועל יאמר לך תשלם לי קודם ואומר לו' הבעל הבית לא עתה כבר שלמתי לך וזה והוא גם כן סכום בגיןיהם. יש לנו מר' אמר שהחיה תקנה מדורגין אשר הבעל הבית ישלם להפועל קודם שיתחייב בהבלאה או' היה רודו הבעל הבית החובע להפועל סילך להמליאה, ואם יאמר הבעל הבעל שעוד לא סילך לו' היה הבלתי ובשבוע ונופר.

וידיין הרוב הגאנן החדרך ובקי מוה"ר צבי יצחק אלטמן לאילען אמר אבר"ק פולניש קומין ע"ז אהב לו ושהנו, ולפי עניות דודו ייש לודר דנירוח של אליה שבועה כלל, דהא בברוך היה השיר כורף הכל ויפטרו לגמורי קודם שההה שבועות היסת דבר נחמן ועין שם והרטשונס ד"ה קורחו.

ואשפר לומד נזאת בנות בראשי". דאמ תעב לעבר לא

יטול כלום, ואי מושם דיהיה ההצעה בוכור שיתען
השכר שללא קבל, על נזהר רשי' ולא תאה שם
שבועה כלל, עד כאן לשונו, הינו דהשיכר יפטר
לגמר הדא הא פרט הכל.

אכן בחידושו הר' מיגאל לשבעות שמעתין כתוב
והו לשונו ולביריה מעיקרא לאלו מר ולוחון לדין
ליה מעיקרא מקמי דילטור בפועלים, עד כאן
לשונו, משען דעומד דיבורך אין הבעל הבית
טרוד, ועיקר סברת הגמרא דעתם טרוד
בפערלע הינו אחר עבדות היום, איז הוא טרוד
על עסוקן מכבואר בירושלמי, הובא חזוספה שם ו'ה'
בעל הבית.

ועיין בהרין שם שכח וודאמרין טרוד בפועליו לאו דוקא פועליו, דאיילן אין לו אלא פעול לה נשבע נוטל, אלא טרוד בעסקיו קאמר וכור, עיין ס. וזה דוקא, איה שר שעון בעסקיו כל הרים, אבל בבורך השכם מעיקרא קודם שיתחיל בעסקיו אין בעעל

שבור וראי' ספר האהבה ציון בחידושיו בסוף הספר
 בסוגנון דוד קצץ' שמביא קושית העולם הנזכר לעיל
 וחירוץ העולם גורויה דיהה השכיר נשבע ונפטר,
 והקשא על לה דאבי אין די בא רודאי אם השכיר
 נשבע והחולק מובעל הבית יהו שפַר נשבע ונפטר
 מה שאין אם יעבור עבדו אזל הבעל הבית וועל
 ידי השבואה יטול ודאי הרו נשבע ונפטר.
 ותירוץ על דרך מושביה, דלה עירך דנו של שכיר
 הרא זוק בשרותם עדרים, אבל שללא עדרים מן המערש
 הבית במינו דלא שרתריך, אם כן מעת מערש השיר
 הועלו רבן בתקנתן דאו העדים בכיפה תלי ליה
 להשכיר להוליך עמו עדים בכל מקום כואם לשוכן,
 (רב)

אבל באמת לדעתך עדיין קשה, דמאי זאת ריווח באם היה התקנה אופנסית הרובה, היינו אף בשכירותם של בעדים, הוא כיוון דבאמת הבעל הבית נאמן במניין, ומזה מה לסתורת תחומיים בהא דשברן שלם באעדם כיוון והושוו לא צב על נפשו גם הוכחמים לא הסו עשור גבושים ברי חינוך עיי שם.

לכן נוראה לפִי עניות דעתית לאחר דמתקה הש"ס וליתר לה כעדים הסמכות רשות התקנת חכמת הירחיה נשבענו ותולא בפְרָט על ידי העדים היה בירור האמת ומתרץ הגمرا טרואה ליה מילתה הבינו שהיינו מוכנים עדים במנן התשלומיין ועל זה מקשה הגمرا וליתר לה מעיקרא, הינו קודם הפעללה במנן שהוא שוכן, ואו אין טרואה להישג עדים, אך מאיליא איכא עדים בעה שהוא שוכן מבואר בשמעוניין, דקל ערך התקנה דנסבב גוטל הוּא רק בספרו בעדים, אבל בשכו של עדרם מתוך שישיל לוּמר לא שרוחין וכוכ, ואם כן כיון שעיקר התקנה הוּא במקומו דראיכא עדים בעה שהוא שוכן, אם גם מוטב דתוקין ושב היה בהירור על ידי העדים, ולא שיין תירוץ הגمرا דטריא לה ביהילאה, הא בעה ששבו איכא מלילא עדים לראות השוא או יוכלו לראות גם את זהה שוה שאל שלם לו. ומתוך הגמא שיזום רוצחים בהקפה, ועין שם ברש"י ובחידוש הר"ן מיגש כיון דעת ברוח טוב בעבור שניהם שישלים לו אחר טרואה ליה מילתה שיבקש עדים בכל עת שישלם להשריך.

אחימן הקר רשות בשר למחדדרין	פוטו ציון צילום אירופים, מצלמות וטוטו	gal Paz-Rashot Lemusika Yerushalayim-B'bab'-Chifa	פוטו סטודיו
• בחסותום האדיביה של בעלי עסקים תומכי תורנה לברכה, הצלחה וכחינו"ם			צבי ורצברגר בית האבראה
לעיליי בשפטת רבי יצחק בן ר' אליהו ואסתר זר			המנעול הנאנקן זאב הורוביץ דילנות פלאזה ומפתחות